

Originea anarhistă a zilei internaționale a muncii - 1 mai

RÂVNA

2017

Cuprins

O istorie a evenimentelor din Chicago	4
Chicago	6
Atacul poliției	7
Bomba	8
Procesul	9
Juriul aranjat	10
Condamnarea	11
Amnistiat	12
Politici Revoluționare	13
De ce 1 mai (Ziua Internațională a Muncii)?	14

Istoria zilei de 1 mai este strâns legată de mișcarea anarhistă și de luptele oamenilor care muncesc pentru o lume mai bună.

Într-adevăr, ziua de 1 mai este sărbătorită pentru a marca masacrarea a 4 anarhiști în Chicago în 1887 pentru că i-au organizat pe muncitori să se lupte cu capitaliștii pentru a obține reducerea orei de muncă la 8 ore. Al cincilea și-a păcălit călăul prin sinuciderea sa. Trei au petrecut mai mult de 6 ani în închisoare până când au fost amnistiați de Guvernatorul Altgeld, care a spus că procesul care i-a condamnat a fost caracterizat de isterie, juriu subiectiv și un judecător incorect. Statul, în cuvintele procurorului, „a judecat Anarhia” sperând că moartea acestora va însemna și moartea ideii anarhiste. Anarhiștii erau organizatori sindicali, iar 1 mai a devenit Ziua Internațională a Muncii pentru a aminti sacrificiul lor.

Anarhiștii făceau parte și din **International Working People's Association** (Asociația Internațională a Oamenilor Muncitori, numită și „**Internaționala Neagră**”) – la convenția care a dus la formarea acestei asociații au participat reprezentanți din 26 de orașe.

O istorie a evenimentelor din Chicago

Nu multă lume știe de ce 1 mai a devenit Ziua Internațională a Muncii și de ce ar trebui să o comemorăm. Totul a început cu peste un secol în urmă, când Federația Americană a Muncii a adoptat o rezoluție istorică, care a afirmat că „opt ore trebuie să constituie o zi de muncă legală de la și după 1 mai 1886”. În lunile anterioare acestei date, muncitorii au fost trași cu miile în lupta pentru o zi mai scurtă. Calificați și necalificați, negri și albi, bărbați și femei, imigranți și indigeni toți s-au implicat.

Chicago

În Chicago, 400,000 au ieșit în grevă. Un ziar al orașului relata că „nici un fum nu ieșea din hornurile înalte ale fabricilor și uzinelor, orașul având un aspect de Șabat (ziua odihnei săptămânale instituită de religia iudaică)”. Aceasta era principalul centru de agitație, iar aici, anarhiștii erau în fruntea mișcării sindicale. În măsură activității acestora din Chicago, orașul a devenit un remarcabil centru sindical și a făcut cea mai mare contribuție în mișcarea pentru 8 ore de muncă. Atunci când la 1 mai 1886, grevele pentru opt ore au convulsionat orașul, jumătate din forța de muncă de la agricola McCormick Co a intrat în grevă. Două zile mai târziu, a avut loc o reuniune în masă, 6.000 de membri ai sindicatului muncitorilor din industria de cherestea au făcut același lucru. Reunirea s-a desfășurat la un bloc distanță de fabrica McCormick, 500 de greviști de la acolo alăturându-se reuniunii. Muncitorii ascultau un discurs ținut de către anarhistul August Spies, din partea Uniunii Centrale a Muncii. În timp ce Spies vorbea, îndemnându-i pe muncitori să fie uniți și să lupte, spărgătorii de greve au început să părăsească fabrica McCormick. Greviștii, ajutați de muncitorii din industria de cherestea, au mărșăluit către spărgătorii de greve și i-au forțat înapoi în fabrică. Deodată, a sosit o

Apelul compus de August Spies, către muncitorii din Chicago, să participe la un protest în seara următoare.

forță de 200 de polițiști iar aceștia, fără nici o avertizare, au atacat mulțimea cu bastoane și revolve, ucigând cel puțin un grevist și rănind un număr nedeterminat de persoane. Revoltat de atacurile brutale la care fusese martor, Spies a mers la biroul Arbeiter-Zeitung (un ziar anarhist al muncitorilor imigranți germani) și a compus un apel către muncitorii din Chicago, să participe la un protest în seara următoare. Protestul a avut loc în Piața Haymarket, la care s-au adresat alți doi anarhiști activi în mișcarea sindicală, Albert Parsons și Samuel Fielden.

Atacul poliției

Pe parcursul discursurilor, mulțimea a fost ordonată. Primarul Carter Harrison, care a fost prezent de la începutul protestului, a concluzionat că „nimic nu e probabil să se întâmple pentru a solicita intervenția poliției”. Acesta i-a transmis căpitanului John Bonfield această informație, sugerându-i să trimită acasă forța de rezerviști a poliției. Era aproape de zece seara când Fielden concluziona protestul. Ploua tare și doar aproximativ 200 de persoane au rămas în piață. Dintr-o dată, o coloană de poliție formată din 180 de oameni, în frunte cu Bonfield, s-a deplasat și a ordonat oamenilor să se disperseze imediat. Fielden a protestat „noi suntem pașnici”.

Bomba

În acel moment, o bombă a fost aruncată în rândurile poliției. Ucigând un polițist, rănind fatal șase și rănind ușor alți șaptezeci. Poliția a deschis focul asupra spectatorilor. Nu a fost niciodată constatat exact cât de mulți au fost răniți sau uciși de gloanțele poliției. Un regim de teroare a cuprins Chicago. Presa și biserica făceau apel la răzbunare, insistând că bomba a fost aruncată de socialiști și anarhiști. Sălile de întâlnire, birourile sindicale, locuințele au fost percheziționate. Toți socialiștii și anarhiștii cunoscuți au fost arestați. Până și persoanele care nu aveau treabă cu socialismul și anarhismul au fost arestați și torturați. „Faceți întâi raidurile și consultați legea mai târziu!” a fost declarația publică a lui Julius Grinnell, avocatul statului.

Procesul

În cele din urmă opt persoane au fost judecate ca fiind „accesorii pentru crimă”. Aceștia erau: Spies, Fielden, Parsons, și alți cinci anarhiști influenți în mișcarea sindicală, Adolph Fischer, George Engel, Michael Schwab, Louis Lingg și Oscar Neebe. Procesul a început pe 21 iunie 1886 la Tribunalul Penal din Cooke County. Candidații pentru juriu nu au fost aleși în mod obișnuit prin tragere la sorti. În acest caz a fost desemnat de către instanța de judecată să selecteze candidații un executor judecătoresc special, numit de către avocatul statului Grinnell. Acuzaților nu le-a fost permisă prezentarea probelor, executorul judecătoresc special pretinzând că „eu gestionez acest caz, știu sigur că aceștia vor fi spânzurați”.

Juriul aranjat

Compoziția eventuală a juriului a fost ridicolă; fiind alcătuită din oameni de afaceri, funcționari și o rudă a unuia dintre polițiștii morți. Nu a fost prezentată nici o dovadă de către stat că oricare din cei opt oameni din fața instanței a aruncat bomba, aveau legătură cu aruncarea acesteia, sau dacă chiar aprobă astfel de acte. De fapt, doar trei din cei opt fuseseră în Piața Haymarket în acea seară. Nu au fost prezentate dovezi precum că oricare dintre vorbitori au incitat la violență, în mărturia la proces, primarul Harrison a descris discursurile ca fiind „blânde”. Nu a fost oferită nici o dovadă că se avea în vedere violența . De fapt, Parsons și-a adus cei doi copii mici la protest.

Condamnarea

A fost clar de la început că cei opt au fost judecați pentru convingerile anarhiste și activitățile lor sindicale. Procesul s-a deschis și s-a închis tot prin același discurs al avocatului Grinnell: „Legea este în proces. Anarhia este în proces. Acești oameni au fost selectați, aleși de către Marele Juriu, și puși sub acuzare pentru că erau lideri. Nu sunt mai vinovați decât miile de oameni care îi urmează. Domnilor din juriu; condamnați acești oameni, faceți exemple din ei, spanzurați-i și salvați instituțiile noastre, societatea noastră „ Pe 19 august șapte dintre acuzați au fost condamnați la moarte, iar Neebe la 15 ani de închisoare. După o campanie internațională masivă pentru eliberarea lor, statul a „compromis” și a comutat sentințele lui Schwab și Fielden la închisoare pe viață. Lingg și-a păcălit călăul prin sinuciderea sa. La data de 11 noiembrie 1887 Parsons, Engel, Spies și Fischer au fost spânzurați.

Amnistiat

600.000 de oameni s-au prezentat la înmormantarea lor. Campania pentru eliberarea lui Neebe, Schwab și Fielden a continuat. La data de 26 iunie 1893 Guvernatorul Altgeld i-a eliberat. Acesta a precizat că grațierea nu a fost acordată deoarece acești oameni au suferit mult. ci pentru că erau nevinovați de infracțiunile pentru care au fost judecați. Aceștia alături de cei spânzurați au fost victimele „isteriei, juriului subiectiv și al unui judecător incorect.” Autoritățile au crezut, la momentul procesului, că persecuția ar rupe spatele mișcării de opt ore. Într-adevăr, ulterior, dovezile care au ieșit la lumină au arătat că bomba ar fi fost aruncată de către un agent de poliție din subordinea căpitanului Bonfield, în cadrul unei conspirații care implica anumiți industriași pentru a discredita mișcarea sindicală.

Când Spies s-a adresat instanței după ce a fost condamnat la moarte a fost convins că această conspirație se va sfârși.”Dacă credeți ca prin spânzurarea noastră veți putea elimina mișcarea muncitorească... mișcare unde milioanele de oameni asupriți, milioane de oameni care trudesc în mizerie doresc, așteaptă o salvare...dacă asta e opinia voastră, atunci spânzurați-ne! Aici veți călca pe o scânteie, dar acolo și acolo, în spatele vostru și în fața voastră și peste tot, se ridică flăcările.E un foc subteran.Nu îl puteți stinge.”

Politici Revoluționare

Unde ne aflăm după un secol de la prima demonstrație a zilei de 1 mai în Chicago? Ne plimbăm prin oraș cu bannerele sindicatului nostru – cam singura zi din an în care le putem scoate din sediul central. Apoi stăm și ascultăm discursuri plictisitoare (adesea chiar lipsite de sens), făcute de către birocrații sindicali la fel de plictisitori. Trebuie să-ți reamintești mereu ca 1 mai a fost o zi în care muncitorii din toată lumea își afixau puterea, își proclamau idealurile și își sărbătoreau succesele.

Este important că așa a fost „odată ca niciodată”. O putem face din nou. Avem nevoie de o politică a clasei muncitoare independentă. Fără colaborare cu guvernele și cu patronatul. O solidaritate adevărată cu muncitorii camarazi în luptă, nu o perspectivă încetșată. Încă avem nevoie de scăderea orelor de muncă, fără scăderi în salariu, să creăm locuri de muncă pentru șomeri.

Avem nevoie de o politică revoluționară. Adică o politică ce ne poate duce spre un socialism autentic, unde libertatea nu cunoaște limite decât aceea de a nu interfera cu libertatea altora. Un socialism care e bazat pe democrație reală – nu șarada actuală, în care ne putem alege conducătorii, dar nu putem alege să nu îi avem. O democrație reală unde oricare persoană afectată de o decizie va avea oportunitatea să aibă un cuvânt de spus referitor la acea decizie. O democrație eficientă a locului de muncă și a consiliilor comunității. O societate unde producția satisface nevoile, nu creează profit puținilor privilegiați.

**De ce 1 mai (Ziua Internațională a
Muncii)?**

Întrucât nu e o comemorare, nu o aniversare. *Comemorarea unor crime comise de capitaliști împotriva muncitorilor, cunoscute ca Masacrul din Piața Haymarket.*

Pe 3 mai 1886, muncitorii de la fabrica McCormick, aflați în grevă, au fost bătuți și unii dintre ei uciși de poliție. A doua zi, anarhistul și sindicalistul August Spies a organizat un protest față de brutalitatea poliției. Muncitorii se luptau atunci cu șefii și capitaliștii pentru a reduce ziua de muncă la 8 ore.

Protestul a avut loc în Piața Haymarket din Chicago, pe o ploaie năprasnică. Spre final, rămăseseră 200 de oameni.

Dintr-o dată, o coloană de poliție a apărut și le-a ordonat oamenilor să plece. S-a auzit o explozie în rândurile poliției. Un polițist a fost ucis. Polițiștii au deschis focul asupra muncitorilor.

Ulterior, s-a dovedit că un alt polițist a aruncat o bombă asupra colegilor lui, la ordinul șefului său și a unor industriași, pentru a discredita mișcarea anarhistă și sindicală, care lupta pentru reducerea zilei de lucru la 8 ore.

Nu se știe nici azi câți muncitori au ucis poliția în acea zi. A urmat o campanie de teroare. Biserica și presa cereau răzbunare și acuzau socialiștii și anarhiștii de atentatul asupra poliției. 8 oameni au fost puși sub acuzare, fără probe. Procesul a fost o mascaradă. Acuzații nu au fost lăsați să se aprere.

Au fost condamnați la moarte pentru convingerile lor anarhiste și activitățile sindicale. 4 dintre ei au fost spânzurați, 600.000 de oameni au mers la înmormântarea lor.

Masacrul din Piața Haymarket a fost o încercare din partea autorităților și capitaliștilor de a înăbuși mișcarea muncitorilor pentru ziua de lucru de 8 ore.

În 1889, Congresul Internaționalei Socialiste a declarat ziua de 1 mai ca Ziua Internațională a Muncii, în memoria anarhiștilor uciși la Haymarket și pentru lupta lor de reducere a zilei de lucru de 8 ore.

Acest decret a fost adoptat de majoritatea organizațiilor socialiste, anarhiste sau muncitorești, ajungând punctul focal al luptei pentru dreptate socială și o viață mai bună.

Biblioteca Anarhistă

RÂVNA

Originea anarhistă a zilei internaționale a muncii - 1 mai
2017

Preluat la 16.12.2022 de la <https://iasromania.wordpress.com/>

ro.theanarchistlibrary.org